

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 7725 van 30 november 2011
in de zaak A. 202.278/XIV-33.645**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Stany Buysse
kantoor houdend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 597
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 3 november 2011 (griffiestempel), strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 67.179 van 23 september 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 8 november 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. Krachtens artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) behoort de verwijzing van een zaak naar de algemene

vergadering teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren tot de feitelijke appreciatiebevoegdheid van de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit gebeurt op hun eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om die beoordeling opnieuw te doen. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

1.2. In het eerste middel wordt verder de schending aangevoerd van het recht van verdediging “zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten”. Het betoog van de verzoeker komt er op neer dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen volwaardige rechtshulp kan bieden. De verzoeker vraagt om een behandeling in volle rechtsmacht en zet daarbij uiteen hoe dit recht mede gewaarborgd wordt door artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.).

Uit het administratief dossier blijkt dat het stuk dat de verzoeker ter terechtzitting aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft voorgelegd niet in de taal van de rechtspleging was opgesteld en niet van een vertaling was voorzien zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht toepassing heeft gemaakt van artikel 8 van het Koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet voorziet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien maken de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutive werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Ook het

Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd. Artikel 6 van het E.V.R.M., is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Waar de verzoeker tenslotte stelt dat het recht op verdediging inhoudt dat hij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit het arrest nr. 45/2010 van 29 april 2010 van het Grondwettelijk Hof dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schenden, in zoverre de vreemdeling die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen repliekmemoirie kan indienen. Het schriftelijke karakter van de procedure verbiedt weliswaar dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Het eerste middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Zoals in de bespreking van het eerste middel reeds werd aangehaald, is artikel 6 van het E.V.R.M. niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

3. In het derde middel geeft de verzoeker een theoretische uiteenzetting en voert hij aan dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onvoldoende rechtsbescherming wordt geboden daar “deze geen enkele afweging maakt inzake de mogelijke schending van art. 3 EVRM” en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “bovendien niet beschikt over voldoende ‘volle rechtsmacht’ in de zin van art. 13 (E.V.R.M.)”. Wat de vraag naar de volle rechtsmacht betreft, kan naar de behandeling van het eerste middel worden verwezen. De verzoeker toont niet aan waarom deze volle rechtsmacht niet zou volstaan in het licht van artikel 13 van het E.V.R.M. De uiteenzetting

van de verzoeker betreffende zijn “arguable claim” mist feitelijke grondslag nu uit het administratief dossier blijkt dat hij nog maar één asielaanvraag heeft ingediend. De verzoeker gaat voorbij aan de concrete motivering van punt 2.1.8. van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk de aangevoerde schending van artikel 3 van het E.V.R.M. onderzoekt. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

4. De verzoeker stelt in een vierde middel nogmaals de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in vraag omdat deze laatste geen eigen onderzoeksdaden zou kunnen stellen en aldus niet zou voldoen aan de vereisten van artikel 4.3 van Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Uit de behandeling van het eerste middel, in het bijzonder uit de daarbij besproken bevoegdheden en mogelijkheden waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in asielzaken beschikt, blijkt dat deze laatste wel degelijk over volle rechtsmacht beschikt, dat er ruimte is om nieuwe gegevens aan te voeren en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak terug naar de commissaris-generaal kan sturen voor verder onderzoek. De verzoeker maakt met een algemene opmerking dat “de situatie van het land van herkomst” niet is onderzocht, geen schending van de aangehaalde bepaling aannemelijk. Het vierde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op dertig november tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams